

Sted i 1900 i Paris. Jeg har ikke set det efter, men jeg skulde tage meget fejl, om den danske Regering havde anset det som sin Pligt at sende en Repræsentant til denne Kongres, der var besøgt af flere af Europas betydeligste Arbejdshygiejnere. Der blev da vedtaget en Resolution efter et Indledningsforedrag af den gamle Socialdemokrat Vaillant. Denne Resolution gik langt videre, end Vaillant forrede. Dens første Punkt var dette, at „den internationale hygiejniske Kongres i Paris stemmer ligesom den internationale Kongres i Buda-Pest i 1894 for 8-Timers Dagen“, og endvidere siges det i Resolutionens Slutning: „Den — altsaa Kongressen — ønsker, at der oprettes et internationalt Bureau for Hygiejne, Arbejde og Statistik, og at Regeringerne ved Hjælp af dette og periodiske internationale, saavel almindelige som specialistiske, hygiejniske Kongresser lette Løsningen af alle Spørgsmaal, som henhøre derunder, samt ved en international Forstaaelse og Lovgivning sørge for den nøjagtige og loyale Overholdelse af Kongressernes Resolutioner.“

Man vil maaske sige: Ja, det er ogsaa den rigtige Vej, det er internationalt, at Sagen skal ordnes, men saa vil jeg svare: Lad os da gaa den Vej, lad os foretage noget, lad Rigsdagen vedtage Resolutioner, der pege i den Retning. Det forekommer mig, at en civiliseret Stat, der har været repræsenteret ved en saadan Kongres, ikke godt kan sidde saadanne Vedtagelser overhørig. Svejts, der har mange Betingelser for at være Mellemlid mellem Staterne, baade ved sin ejendommelige Stilling og ved, at det i sig gemmer forskellige Sprogretninger, har jo adskillige Gange gjort Tilløb til et internationalt Samarbejde om de Forhold, jeg nævner her. De have tidligere, før 1896, forsøgt derpaa, og i dette Aar søgte man ogsaa at faa Forhandlinger førte, men det strandede nok den Gang paa, at Frankrig ikke ønskede at være med i det Øjeblik, og siden har Sagen været sat i Bero. Nu vil jeg henstille, om det ikke var en Op-gave for vor ærede Regering, for Danmark, sammen med et andet lille Land, Svejts, at tage denne Sag op igen. Vi have jo en Udenrigsminister, som ved sin

Tiltrædelse meddelte os, til stor Glæde for mange af os, at han vilde fortsætte i det Spor, hans Forgænger var begyndt i, at søge tilvejebragt internationale Voldgiftstraktater med udenlandske Stater, og vi ere jo meget glade ved, at vi ere saa nær ved at faa en Traktat med Holland. Uagtet den ikke har den positive, øjeblikkelige Interesse, ere vi naturligvis glade for det Princip, som ligger i den, og vi ere ogsaa glade for, hvad der kan gøres paa det andet Omraade. Men jeg vil meget henstille til den højtærede Udenrigsminister, at han gør den Indflydelse gældende, han maatte være i Besiddelse af, overfor andre Lande og sammen med Svejts, der jo har en god Villie til at komme dette Spørgsmaals Løsning nærmere, foretager, hvad der kan foretages, for at bringe dette Spørgsmaal længere frem.

Der er ikke mange til Stede i Dag — jeg formoder, enkelte ærede Medlemmer ere ude for at skaffe Stof til flere Historier om Rigsdagsmænd, der køre paa Jernbane —, men jeg takker dem, som ere til Stede, og jeg vil da gerne henvende et Par Ord til enkelte af de forskellige Grupper.

Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) sagde forleden, da vi behandlede et andet socialt Lovforslag, at han sænkede sin Kaarde for den Minoritet, der her gentagende indbragte sociale Lovforslag, og mente, at det var al Anerkendelse værd. Det var en anerkendende Udtalelse, og den gjorde det ærede Medlem vel i at fremkomme med. Jeg antager, det ærede Medlem ogsaa i Dag under Forhandlingen her vil sænke sin Kaarde for Socialdemokratiet, der saa ihærdigt fremsætter sociale Forslag.

Formanden: Jeg maa maaske gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det ærede Medlem for Ringsted paa Grund af Sygdom ikke er til Stede i Dag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Martin Olsen): Det forekom mig, at jeg saa ham i Dag.

Formanden: Han har meldt Forfald.